

Καὶ γὰρ δόλωμά 'χαν βάλει χίλια δυὸ καλά:
Γέλια, τρέλλαις, εὐτυχία καὶ γλυκὰ φιλάκια
Κὴ ὅτι πρᾶμμα τὴν καρδιά μας τήνε ξεγελᾷ
Καὶ τὴν πιάνει καθὼς πιάνουν τὰ τρελλὰ ψαράκια.

Πέφτουνε καρδιαὶς σιμά τους ἄμετροι σωροὶ
Καὶ μαλῶνουνε ποιά νᾶρθη νὰ πρωτοτσιμπήση...
Τί ψαρᾶδες ξακουσμένοι, ἄχ, τί τυχεροὶ !
Τὸ κοφίνι τους μὲ δαῦταις θεὸ νὰ ξεχειλίση.

Μὰ καρδιά — στραβὴ θὰ νᾶταν ! — πέφτει σὰν τρελλή
Καὶτσιμπάει μὲ λαχτᾶρα πρώτη... Μὰ κυττάτε,
Πῶς σπαράζει σὰν τὸ ψάρι, πῶς παραμιλεῖ ...
Αἶ, μαζί της σεῖς ἢ ἄλλαις τί κρυφογεῖσθε !

— «Σῶσέ με, γλυκειὰ Νεράιδα !.. Μὴ με τυραννῆς !»
Κλαίει, παρακαλεῖ, μὰ 'κείνη δέν της ἀπαντάει.
Μόν' ὁ ἔρωτας τῆς λέει — «Αἶ, φτωχή, πονεῖς ;
«Δέν πειράζ' εἶνε καὶ τοῦτο πρᾶμμα πού περνάει !..

«Σὰν τὸ δόλωμα 'τσιμποῦσες ποῦχες τὸ μυαλό ;
«Βάστα τώρα καὶ τῆς πίκραις... ἔτο' εἶνε γραμμένο !
«Πᾶψε πειά ! μὴ μας σκοτιζῆς... Σῦρε στὸ καλὸ,
«Κὴ ὅτι πιάνει ἢ πετονιά μας εἶν' καλὰ πιασμένο !»

Μάιος, 1888.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

E tu m'amavi per le mie Sventure
Ed io t'amavo per la tua pietà. (Otello)

Δέν σ' ἀγαπῶ καθὼς τὸ λές, καὶ ὅπως τὸ νομίζεις,
Μόνον πῶς σ' ἀγαπῶ πολὺ, μόνον αὐτὸ γνωρίζεις.
Μὰ τὸ γιατί σὲ ἀγαπῶ, ὅσον ποτὲ κάμμια
Καὶ ἡ καρδιά μου εἶνε φωτιά, πού ἦταν 'ς ἄλλαις κρύα,
Καὶ καίεται καὶ φρύγεται, κὴ αἰώνια στενάζει,
Καὶ μέσ' στῆς φλόγαις γιὰ ὄροσιά, μόνον ἐσὲ φωνάζει.
Τώρα σοῦ λέγω τὸ γιατί, ἀγάπη μου, κυρά μου,
Γιατί πονῶ, μὲ ἀγαπᾶς, καὶ γιὰ τὴ συμφορὰ μου.
Κὴ ἐγὼ γι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ πλειότερον ἀκόμα
Γι' αὐτὴ σου τὴν εὐσπλαγχνισιά καὶ τὸ γλυκὸ σου στόμα
Ποῦ μοῦ γιατρεύεις τὴν πληγὴ μὲ τὰ χρυσόλογά σου
Καὶ λησμονῶ τὴν πίκρα μου, ὁ δυστυχῆς σιμά σου.
Δέν σ' ἀγαπῶ, ὡς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι . . . γιὰ ἀγάπη
Μαράθηκ' ἢ τριανταφυλλιά κὴ ἢ ῥίζα της ἐσάπη.
Σὲ ἀγαπῶ, γιατί πονεῖς καὶ θλίβεσαι μαζί μου,
Καὶ τὴ ζωὴ σου ἔδεσες μὲ τὴ πικρὴ ζωὴ μου.
Σὺ μ' ἀγαπᾶς γιατί πονῶ, καὶ γιὰ τὴ συμφορὰ μου,
Κὴ ἐγὼ γιὰ τὴν εὐσπλαγχνισιά, ποῦχες γιὰ μὲ κυρά μου.
'Ερ Πειραιεῖ 1888.

Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ